

— Няма вълци да те изядат, — рече на подбив той.

— Овчарлъкът е мъжка работа, братчето ми пасе вече нашето стадо, — отговори тя троснато.

— Бре, сега ли разбра, че било мъжка работа? — усмихна се той. — Толкова лета паса овците и козите.

Когато тя струпа изпраните дрехи на кобилищата и я понесе леко нагоре, Орфей остана все така подпрян на тоягата си, натъжен и замислен. Той гледаше как кръстът ѝ се превиваше нагоре по тясната пътечка и как розовите ѝ прасци се изгубиха в шумака. Орфей остави стадото си на пладнище под един висок стар, клонест дъб, сви се до грапавия дънер и прехапа устни. „Дика ми е сърдита“, заключи най-сетне той. „Но защо ми е сърдита? С какво съм я обидил? Свирия си само, но лошо ли е да свири човек?“

Привечер, тъжен и отпаднал, Орфей подкара стадото си към Големия извор, който беше при речния завой, и на който водата беше лековита. Там идеха недъгави хора за да се лекуват. Името на този извор беше се разнесло много надалече, и от години вече всяко лято идеха да се къпят разни хора. Орфеевият баща разправяше, че като се къпели и като пиели вода от този извор, болните оздравявали. Той поръчваше на Орфея да пои оцвете си там, защото така те ставали поздрави и по-млечни, но Орфей обичаше да ходи при Синия вир в дола, тъй като там беше тихо, а водата беше бистра като сълза и студена като лед. Миналото лято Орфей и Дика поиха няколко пъти стадата си на Големия извор, но там те видяха люде, които се тресеха като трепетликови листа, имаше мъже и жени със схванати ръце и крака, с изкривени вратове, имаше и такива, които бяха изгубили